

LA TÈCNICA

Com cada any per aquestes dates arriba el temps de posar a punt els records, el present i el futur de la nostra colla. Un exercici difícil de fer amb claredat i neutralitat ja que comporta un seguit d'emocions, decepcions i il·lusions que en conjunt marquen la salut de la colla.

Ja és el tercer any que em dirigeixo a vosaltres. La primera vegada per parlar d'una il·lusió i la segona per agrair i per explicar que amb treball i esforç ho podem aconseguir tot. Aquesta vegada ho faig amb una visió diferent i amb tota la responsabilitat que comporta ser un dels caps visibles (per lo bo i per lo dolent) de la nostra colla.

Han estat uns mesos plens d'il·lusions i objectius. Els objectius no s'han acomplert - no per falta d'esforços i treballs de 40 o 50 "sufridors" fixes - sinó pel passotisme i egoisme d'una part de la gent de la colla.

Estem ja en el cinquè any de vida en comú i tots ja ens coneixem el suficient, no cal parlar dels nostres defectes o virtuts, sinó fer el màxim per canalitzar les virtuts pel bé comú de la colla. Amb cinc anys la gent s'ha anat situant dins d'un determinat rol dins de la colla, cadascú en la seva parcel·la i acceptem uns rols preestablerts, com en tota comunitat de persones, que comporta un distanciament de posicions i una diversitat d'opinions cada vegada més allunyades les unes de les altres.

Nosaltres pensàvem - cada vegada menys, però - que la nostra colla necessitava una identitat pròpia, com assajar en un local fix, fer uns horaris comparables a la majoria de les colles castelleres, assajos més dinàmics, treballar més les pinyes, marcar uns objectius per a la temporada i, sobretot, sentir-se units en un esforç comú, i finalment fer castells i que la nostra colla sigui reconeguda (com ho és) en el món casteller. Potser aquest plantejament és erroni, realment no estem preparats per saber que cada persona té un lloc a la colla i que si tots intentem fer-ho el millor possible això no pot fallar.

Hem d'acceptar que tothom no pot pujar ni formar part del tronc dels castells i que cada persona del tronc té un patiment diferenciat, que la pinya és una part imprescindible del castell i que els esforços de la gent que la forma són importantíssims, tan per motivar a la gent del tronc com per a donar seguretat i tranquil·litat a la mainada.

Quan portem la camisa lila estem representant a un col·lectiu i el color és el símbol de la nostra identitat i el nostre objectiu és mantenir-lo el més alt i visible que sigui possible, encara que a vegades no ens agradin algunes decisions. Hem de ser conscients que les actituds personals negatives fan mal a tota la colla.

Després d'explicar una mica la nostra percepció com a castellers, crec que és just reconèixer la possibilitat que quan llegiu aquestes ratlles haurem fet, o estarem apunt de fer, l'actuació (crec jo) més important d'aquesta temporada. Actuació en la que veurem si podem demostrar a plaça totes les proves fetes als assajos i si de veritat estem preparats per assumir ser una de les colles punteres del nostre nivell o si, com diuen alguns castellers i gent d'altres colles, que vàrem ser flor d'un any i que no passarem de ser una "colla del montón". Personalment crec que no som això i per això vàrem agafar la responsabilitat de tirar del carro quan la postura més còmoda era quedar-se a veure-les venir en un segon pla.

Crec que estem tècnicament en un gran moment i amb uns bons troncs però ens falta il·lusió i les ganes. També crec que la tècnica som els màxims responsables per no saber inculcar aquesta filosofia del món casteller en la que nosaltres creiem i per la qual lluitem i ens esforçem.

Des d'aquestes línies també m'agradaria demanar disculpes a totes les persones que creguin que han estat afectades per les nostres, o per les meves, decisions i voldria dir-los que la colla ens necessita a tots.

Actualment, llegint aquestes línies, es dona una visió negativa, castallerament parlant, d'aquest any. Però això no és així. Hem fet el 5/7, varis 4/7 a. 3/7 i 4/7, molts pilars de cinc i, sobretot, hem rebaixat molt de pes en els castells. Ens hem centrat molt en el 2/7 i el 3/7 per sota, dels que ja en portem alguns en els assajos. Quantes colles voldrien estar actualment com nosaltres?. Creiem que podem fer el 2/7 i el 3/7 per sota i fins i tot podríem haver fet el 4/8 aquesta temporada.

Encara ens queda mitja temporada per remuntar i per acabar sent una de les millors colles de set. Tot depèn de vosaltres i de tots els nostres esforços comuns.

Només em queda per demanar que el nostre "crit de guerra" es transformi en realitat aquesta segona part de temporada.

Colla Castellera de Figueres Amunt! Amunt! Amunt!

Xicu Poch
(La tècnica)